ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Γιάννης Ζησιμόπουλος

Οι φετινές εκδηλώσεις τιμής και μνήμης για την εξέγερση του Πολυτεχνείου διεξάγονται σε συνθήκες επίθεσης στις αξίες του συλλογικού αγώνα, της αλληλεγγύης, του δικαιώματος στην αμφισβήτηση της υπάρχουσας κατάστασης. Στις αξίες αυτές επιτίθεται η νεοφιλελεύθερη κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας με την κατάργηση του ασύλου και με σειρά αντεργατικών νόμων (αναπτυξιακό νομοσχέδιο), που στόχο έχουν το βάθεμα της εκμετάλλευσης της εργατικής τάξης μέσω της κατάργησης των κλαδικών συλλογικών συμβάσεων και την κατάργηση του δικαιώματός της στη συλλογική πάλη μέσω του δραστικού περιορισμού του δικαιώματος στην απεργία.

Αναπόσπαστο στοιχείο για την επιβολή της αντιλαϊκής, αντιεκπαιδευτικής και αντεργατικής πολιτικής, είναι η ένταση της κρατικής καταστολής. Απτό παράδειγμα αποτελεί η ωμή παρέμβαση των ΜΑΤ κατ’ εντολή της κυβέρνησης στην ΑΣΟΕΕ, οι συλλήψεις και ο τραυματισμός φοιτητών. Επίθεση, που καθόλου τυχαία δεν είναι η χρονική στιγμή στην οποία εκδηλώνεται, λίγες μόνο ημέρες πριν την επέτειο της εξέγερσης του Πολυτεχνείου, η οποία αποτελεί ιστορικό ορόσημο που συμπυκνώνει τις αξίες του αγωνιζόμενου λαού. Τις αξίες της συλλογικής πάλης, της αλληλεγγύης, της δημοκρατίας, της αμφισβήτησης της

υπάρχουσας κατάστασης θέλει να καταστείλει η κυβέρνηση.

> Το Παράρτημα ως σύμβολο αντίστασης και αγώνα, δεν εκχωρείται στο κράτος για «μουσειοποίηση» και δεν χαρίζεται στη λήθη

Στις συνθήκες αυτές, της έντασης της επίθεσης του κεφαλαίου και του κράτους σε βάρος της νεολαίας και των εργαζομένων, το εργατικό και νεολαιίστικο κίνημα, το λαϊκό κίνημα, είναι αναγκαίο να συσπειρώσει τις δυνάμεις του και να αντεπιτεθεί. Το κίνημα ποτέ δεν είχε και ποτέ δε θα έχει μία και μοναδική «αλάνθαστη» και «καθαρή» θέση, διαφορετικά δε θα ήταν κίνημα.

Αυτό όμως που έχει αξία για την ανάπτυξη του μαζικού κινήματος σε αυτές τις συνθήκες όξυνσης της επίθεσης από την πλευρά του κεφαλαίου και του κράτους, δεν είναι η περιχαράκωση των διαφόρων μερίδων του μαζικού κινήματος –κάτι που βολεύει εξαιρετικά την επίθεση της κυβέρνησης– αλλά η αναγκαία συσπείρωση των μαχόμενων δυνάμεων του εργατικού και νεολαιίστικου κινήματος και η κοινή συμπόρευσή τους στο δρόμο του αγώνα. Τόσο για την ανάπτυξη μιας αποτελεσματικής αντίστασης και αντεπίθεσης στις δυνάμεις της νεοφιλελεύθερης πολιτικής του κεφαλαίου, όσο και για την ίδια την ποιοτική ανάπτυξη του κινήματος μέσα από τη διαπάλη των ιδεών, που δεν πρόκειται να υπάρξει όσο οι διάφορες μερίδες του μένουν περιχαρακωμένες «αυτάρεσκα» στη δικιά τους «μοναδική αλήθεια», στη «δικιά τους» συγκέντρωση, στη «δικιά τους» πορεία. Μια τέτοια πρακτική μπορεί να εξυπηρετεί –μπορεί τελικά και όχι– τους βραχυπρόθεσμους κομματικούς σχεδιασμούς, σίγουρα όμως δεν ευνοεί τη μακροπρόθεσμη προοπτική ανάπτυξης του κινήματος.

Η ενότητα των μαχόμενων δυνάμεων του μαζικού κινήματος της νεολαίας και των εργαζομένων δεν μπορεί παρά να εκφραστεί **σε μία και ενιαία πορεία, η οποία θα έχει αφετηρία και τέλος τον ιστορικό χώρο της εξέγερσης του Πολυτεχνείου στην Πάτρα, το χώρο που έχει χαραχθεί στη μνήμη του πατραϊκού λαού ως σύμβολο αντίστασης και αγώνα. Αυτός ο χώρος είναι το Παράρτημα του Πανεπιστημίου (Κορίνθου και Αράτου). Το Παράρτημα ως σύμβολο αντίστασης και αγώνα, δεν εκχωρείται στο κράτος για «μουσειοποίηση» και δεν χαρίζεται στη λήθη,** όπως πολλές φορές έχει επιχειρηθεί κατά το παρελθόν από Νομαρχιακές αρχές, Δημοτικές αρχές και αστικά κόμματα.

Το Παράρτημα ως σύμβολο αντίστασης και αγώνα, μόνο να ενώνει μπορεί τις μαχόμενες δυνάμεις του νεολαιίστικου και εργατικού κινήματος και όχι να τις διαχωρίζει. Στη βάση αυτή, το Εργατικό Κέντρο Πάτρας και ο Δήμος Πατρέων που καλούν σε πορεία από την Πλατεία Όλγας (και όχι από το Παράρτημα), αλλά και οι φοιτητικοί σύλλογοι που καλούν σε πορεία από το Παράρτημα, θα πρέπει να εξαντλήσουν κάθε δυνατότητα για διεξαγωγή μίας και ενιαίας πορείας με αφετηρία και κατάληξη το Παράρτημα. Συνεννόηση μεταξύ των φορέων των δύο συγκεντρώσεων και κοινή ώρα για κοινή συμπόρευση μπορεί να υπάρξει, αρκεί να υπάρχει η θέληση για κάτι τέτοιο.

Η απομάκρυνση ή/και η αποδυνάμωση των εκδηλώσεων τιμής και μνήμης από το Παράρτημα, τον ιστορικό χώρο της εξέγερσης στην Πάτρα, δηλαδή, το άνοιγμα του δρόμου για να ξεθωριάσει η ιστορική μνήμη της εξέγερσης και οι επίκαιρες αξίες που αυτή συμπυκνώνει, ποιους άραγε εξυπηρετεί, αν όχι τη στρατηγική της διάσπασης του κινήματος και της επίθεσης της κυβέρνησης στις δυνάμεις της εργασίας και της νεολαίας;

Γιατί η Πάτρα είναι η μοναδική από τις πόλεις στις οποίες υπήρξε εξέγερση το 1973, στην οποία διαχρονικά υποτιμάται ο φυσικός χώρος της εξέγερσης από τις δημοτικές αρχές (ανεξαρτήτως πλειοψηφούσας παράταξης), από το Εργατικό Κέντρο (ανεξαρτήτως πλειοψηφούσας παράταξης) και κάποιους ακόμα φορείς; Κάτι αντίστοιχο δεν συμβαίνει στην Αθήνα και στη Θεσσαλονίκη, όπου οι εκδηλώσεις τιμής και μνήμης για την εξέγερση του Πολυτεχνείου γίνονται διαχρονικά στο φυσικό χώρο που έλαβαν χώρα τα γεγονότα, ενώ γίνεται μία και ενιαία πορεία.

Το 1996 ορισμένοι μαχόμενοι φοιτητικοί σύλλογοι πήραν την πρωτοβουλία για τον τριήμερο εορτασμό της επετείου της εξέγερσης του Πολυτεχνείου στον ιστορικό χώρο του Παραρτήματος. Έκτοτε, κάθε χρόνο επί 23 συνεχόμενα έτη, η αγωνιστική αυτή παράδοση συνεχίζεται και αγκαλιάζεται από την Πατρινή κοινωνία, συμβάλλοντας τα μέγιστα στη διατήρηση της ιστορικής μνήμης. Το ίδιο είναι αναγκαίο να γίνει και φέτος, ίσως περισσότερο αναγκαίο από κάθε άλλη χρονιά. Όλες και όλοι στο Παράρτημα.

Γιάννης Ζησιμόπουλος
Πρόεδρος
του Συλλόγου Ιδιωτικών Εκπαιδευτικών Λειτουργών
Σ.Ι.Ε.Λ. Αχαΐας